

Sevgili İstanbul

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2023

İlikle düşlerini ilikle iki yakarı da sevgili İstanbul ve bilsem de üşüdüğünü sanma ki farkında değilim bilakis ben senden de soğuk bir iklimim: devasa bir yenilgide nakavt olduğum dünden belli yine de belli etmiyorum öldüğümü ve hırpani bir tesellidir sana ve şiire duyduğum sevgi yaktığım ormanı ister miydin tek kıvılcımla yok etmeyi...

Bir düş' ün hulasası belki de bir düş yangını içine düşülesi
Hecelerin istikrarlı seferberliği
Bulutların tepesinde seken yürek iklimi
Arzı endam eden gün geceden arda kalan hüznü
Diktiğim iki yakama
İki yakamın da bir araya gelmediği bir yenilgi
İçimde saklı o sır dolu sevgili
Bil ki: bildiğinden öte, sevgili İstanbul.

Kadıköy'ün yolcu vapuru
Eminönü'ne gitmediğim yıllardır
Moda sahili ve aşkın bekçisi âşıklar
Aşına aşka doyamayanlar
Her rengi giyinen Moda, adeta rüzgârın peşinde
Belki de sancağı özlemin
İstanbul kadar sevda dolu olsa keşke her insan her mevsim

Şakırdayan yağmurun sesini özledim
Sessizliğin sesini dinliyorum aşikâr.
Atfettiğim bir renkte
Alacasına bulanıyorum gök kubbenin
Ruhumda ağırladığım en şatafatlı misafir belli ki
Kederin ta kendisi

Kardığım önüm değil kandiğim hayata
Yalnızlığın ve kâinatın bestesi
İçimdeki ses ve rüzgâr
Kırık tokasında yalnızlığın
Asalet yüklü olsa ruhum ne yazar?
Yandıığım şehir yaktığım orman kavrulduğum zemin ve aşk

Bir batında doğsa keşke sevda yüklü neşeli bir masal
Kahramanı olduğum bir roman ve nicesi
Nasıplendiğim kaderin güncesi

Ah, ucu yanık şiirlerim
Postaladığım kendime evrene
Kayda değer olsa keşke mutluluk
Arz ettiğim kadar da talep bulsam sevgime
Ben bir yangınım ve gizem
İstanbul kokan üstü başı
Derviş yürekli bir gezegen adeta
Nemalandığım bunca duygu ve acı
İstanbul ve anne kokan nice şiire zimmetli
Bir hüzün bohçası ki
Nasıl da yürek kadar yaralı ve yamalıcı
Eşref saati geldi işte kalemin

Bir selamı esirgese de insanlığın soluk resmi
Gizindeyim ben şehrin
İzindeyim Atamın ve atimin
Esrarlı bir kutu gibi içim nasıl da yalnızlığın
Sarmalında
Hüküm süren bir tebessüm ekip de karşılığında
Hüzün biçen.

Sandığım, sandukam
Sandığım sanmadığım ne varsa koynumda
Kaybolmaların bir sonrası
Açığa alınmış bir cümle gibi
Sevdalı yüreğin bitmeyen faslı
Aşka hüküm giydiren şehir gibi
Mizacım da mihrabım da hüzün kokar
Beylik değildir bu rüzgâr
Benlik hiç değil
Beyzade bir iklimin neferi
Mademki İstanbul aşkın ve özlemin ta kendisi
Kavuşmayı bekleyen şeceresi şehrin

Semada saklı binlerce gizi tek nefeste içine çeken

Soytarı yüreğimin kırık merhalesi
Eřlik ederken hüzün
Aralıksız konuğum kiblede gizli bilinmezin nefesi ve l nefsi.